A MANIFESTO AGAINST THE PUBLISHING SYSTEM

FERDINANDO FREGA

प्रकाशन व्यवस्थेविरुद्ध जाहीरनामा

Roots & Memory मालिकेचा आठवा खंड: सातत्यपूर्ण, मध्यस्थीविना निर्मितीला प्रकाशन व्यवस्था का सामावून घेऊ शकत नाही — आणि लेखक परवानगी मागणे थांबवतो तेव्हा काय उरते — यावरील चार भागांचा साहित्यिक जाहीरनामा.

मुद्रण-तपशील

Ferdinando Frega — Nando the Scribe — The Fifth Blade

वर्तन संहितेचे (Behavioral Code) कथनात्मक अग्रणी. त्यांनी एकाच कल्पनेभोवती एक डॉलरची संपादकीय परिसंस्था उभारली: वित्ताला पैशाची समस्या नाही. त्याला वर्तनाची समस्या आहे.

ONEDOLLAR-STORIES परिसंस्थेत संपादित आणि संकलित. डिजिटल रचना: NAPLES-POST · NOASPECTTIME · ONEDOLLAR-STORIES. प्रथम प्रकाशन 2026. डिजिटल वाचनासाठी अनुकूल अशा स्वच्छ, आधुनिक टायपोग्राफिक मांडणीत संयोजित. अमेरिकेत प्रकाशित.

कॉपीराइट सूचना

© 2026 Ferdinando Frega / Frega Editore. CC BY-NC-ND 4.0 अंतर्गत परवानाकृत.

उंबरठा

आत येणाऱ्यांसाठी

हा उंबरठा ओलांडणे म्हणजे व्यवस्थेची भाषा मागे सोडणे. इथे काहीही समजून घेतले जाण्याची गरज नाही — फक्त दखल घेतली जाण्याची. तुम्ही पुस्तकात प्रवेश करत नाही आहात; तुम्ही एका अवस्थेत प्रवेश करत आहात. आत तुम्हाला जे भेटेल ते परवानगी, मध्यस्थी किंवा मान्यतेची वाट

पाहत नाही. या क्षणापासून, तुम्ही जे ओळखता त्याची जबाबदारी तुमची आहे.

साहित्यिक जाहीरनामा

हे पुस्तक का अस्तित्वात आहे

हा जाहीरनामा अस्तित्वात आहे कारण प्रकाशन व्यवस्था लेखकांबद्दल बोलत राहते, पण त्यांचे काय करायचे हे तिला कळत नाही. ती लेखकांना नावे देते, त्यांची निवड करते, त्यांना दुरुस्त करते, त्यांचे वितरण करते, पण त्यांना समजून घेण्यात अपयशी ठरते. वाईट हेतूमुळे नव्हे: संरचनात्मक विसंगतीमुळे.

लेखक ही व्यावसायिक व्यक्तिरेखा नाही. तो बाजाराचे कार्य नाही. तो सुधारून अनुकूल करायचा चल नाही. तो एका अवस्थेत अस्तित्वात असतो.

जेव्हा व्यवस्थेला एखादी अवस्था भेटते, तेव्हा ती तिला सामान्य करण्याचा प्रयत्न करते. जेव्हा ती अपयशी ठरते, तेव्हा ती तिला "वेडेपणा", "अपरिपक्वता", "अपुरेपणा" किंवा "दिशाहीनता" म्हणते. सौम्य शब्दांचा आडोसा घेणे थांबवण्यासाठी हा जाहीरनामा निर्माण झाला.

हा लेखकाचा बचाव नाही. हे एक तांत्रिक निरीक्षण आहे: जे सातत्याने खरे लेखन निर्माण करते, त्याला सामावून घेण्यासाठी प्रकाशन व्यवस्थेची रचनाच झालेली नाही.

हे पुस्तक सुधारणेची मागणी करत नाही. ते एक मर्यादा अधोरेखित करते. आणि बाहेर पडण्याचा एक मार्ग सुचवते.

संपादकीय टीप

प्रकल्पाची परिमिती

ही मालिकेतील पाचवी आणि शेवटची भित्तिपत्रिका आहे. ती नवीन विषय मांडत नाही. ती समारोप करते.

हा निबंध नाही. ही पुस्तिका नाही. ही सांस्कृतिक समीक्षा नाही. ही सीमा आखण्याची कृती आहे.

लक्ष्य वाचकवर्ग सर्वसामान्य वाचक नाही. तो संपूर्ण प्रकाशन जगत आहे: प्रकाशक, एजंट, संपादक, अनुवादक, सल्लागार, प्लॅटफॉर्म, वितरक, प्रशिक्षक, निवडकर्ते, आणि मानवी व स्वयंचलित अल्गोरिदम. कोणालाही वगळलेले नाही. कोणालाही जबाबदार धरलेले नाही.

हा मजकूर कार्यात्मक उपाय, पर्यायी प्रारूपे किंवा सर्वोत्तम पद्धती सुचवत नाही. तो परतीच्या पलीकडच्या अशा एका बिंदूचे वर्णन करतो, जो आधीच ओलांडला गेला आहे.

समर्पण

खासगी सार्वजनिक दस्तऐवज

जे परवानगी न मागता लेखन निर्माण करतात त्यांना. ज्यांनी स्वतःचे स्पष्टीकरण देणे थांबवले आहे त्यांना. ज्यांना समजले आहे की सातत्य हा उद्दामपणा नाही, तर टिकून राहणे आहे, त्यांना.

मलपृष्ठ

बौद्धिक घर्षण

हे पुस्तक प्रकाशन व्यवस्था सुधारणार नाही. ते "नवीन लेखक शोधण्यास" मदत करणार नाही. ते बाजार अधिक न्याय्य करणार नाही.

त्याचा एकच उद्देश आहे: हे स्पष्ट करणे की लेखक ही सोडवायची समस्या नाही, तर व्यवस्था ज्याला सामावू शकत नाही असा चल आहे.

ज्यांना यात स्वतःची ओळख पटते, त्यांना काहीही करावे लागणार नाही. ज्यांना हल्ला झाल्यासारखे वाटते, त्यांना आधीच समजले आहे.

प्रस्तावना

आधीचा आवाज

हा जाहीरनामा तुम्हाला अतिरेकी वाटत असेल, तर ते तो अतिशयोक्ती करतो म्हणून नाही. ते यासाठी की भाषेखाली सहसा जे लपलेले असते त्याचे तो वर्णन करतो.

हा मजकूर युक्तिवाद करत नाही. तो वजा करतो. तो कथन वजा करतो. तो समर्थन वजा करतो. तो रोमँटिकपणा वजा करतो.

जे उरते तो सिद्धांत नाही. ती वस्तुस्थिती आहे.

पूर्वपीठिका

किमान दिशादर्शन

हा जाहीरनामा अशा एका पुस्तकातून जन्मला ज्याने वैधता शोधली नाही. *Author Inside Madness* हे वैयक्तिक कथन नाही, तर एका निर्मितिक्षम अवस्थेचे वर्णन आहे, जी तिचे व्यवस्थापन करण्याचा दावा करणाऱ्या व्यवस्थेशी विसंगत आहे. इथे ती अवस्था व्यक्तीपासून वेगळी केली आहे आणि एक संरचनात्मक घटना म्हणून वाचनीय केली आहे.

तुम्ही सहमत असण्याची गरज नाही. फक्त प्रामाणिक राहा.

लेखकाची टीप

जबाबदारीचा स्वीकार

हा मजकूर कोणाचेही प्रतिनिधित्व करत नाही. तो कोणत्याही वर्गाच्या वतीने बोलत नाही. तो सहमती शोधत नाही. वाचक जे समजतो त्याचे तो काय करतो याला तो स्वतः जबाबदार आहे, या गृहीतकावर हा लिहिला आहे.

पुढे येणारे काहीही दिलासा देण्यासाठी नाही.

परिचय

मजकुरापूर्वीची शेवटची पायरी

प्रकाशन संकटात नाही. ते बौद्धिकदृष्ट्या विकलांग आहे. हा जाहीरनामा त्याला सावरण्याचा प्रयत्न करत नाही. तो त्याच्या पलीकडे जातो.

विभागणी

अंतर्गत रचना

हा मजकूर क्रमशः पुढे जाणाऱ्या चार खंडांमध्ये विभागला आहे. प्रत्येक खंड अर्थ लावण्याची जागा आणखी कमी करतो. भावनिक चढ नाही. आकुंचन आहे.

पूर्वरंग

पहिला वार

लेखक व्यवस्थेत प्रवेश करत नाही. व्यवस्था लेखकात प्रवेश करण्याचा प्रयत्न करते. इथे ती अपयशी ठरते.

भाग । — घोषणा

प्राप्तकर्ते

हा जाहीरनामा प्रकाशन जगतातील प्रत्येकाला उद्देशून आहे. कोणताही अपवाद नाही. कोणतीही उतरंड नाही. तो निर्णय घेणाऱ्यांना, गाळणी लावणाऱ्यांना, दुरुस्ती करणाऱ्यांना, वितरण करणाऱ्यांना, मूल्यमापन करणाऱ्यांना, अनुवाद करणाऱ्यांना, प्रशिक्षण देणाऱ्यांना, मोजमाप करणाऱ्यांना, कमाई करणाऱ्यांना उद्देशून आहे. जे स्वतःला “स्वतंत्र”, “पर्यायी”, “बाजूचे” किंवा “सीमेवरचे” म्हणवतात, त्यांनाही तो उद्देशून आहे.

तो लेखकांसाठी नाही. तो वाचकांसाठी नाही. लेखकांना पटवून देण्याची गरज नाही. वाचकांना मार्गदर्शनाची गरज नाही. हा मजकूर व्यवस्थापन करणाऱ्यांशी बोलतो.

वगळलेले

दिलासा शोधणारा कोणीही प्राप्तकर्ता नाही. आपणच बरोबर आहोत असे वाटून घ्यायचे असणारा कोणीही प्राप्तकर्ता नाही. झटपट उपायांची मागणी करणारा कोणीही प्राप्तकर्ता नाही. भूमिका आणि कार्य यांत गल्लत करणारा कोणीही प्राप्तकर्ता नाही.

हा जाहीरनामा संवाद साधत नाही. तो वाटाघाटी करत नाही. तो मध्यस्थी करत नाही. पुढे येणाऱ्याची कोणतीही "सौम्य" आवृत्ती नाही. फक्त एक वाचनीय आवृत्ती आहे.

एक तांत्रिक परिचय

प्रकाशन व्यवस्था दुष्ट नाही. ती अक्षमसुद्धा नाही. ती स्वतःशी सुसंगत आहे. तिची रचना निवड करण्यासाठी, प्रमाणीकरण करण्यासाठी, जोखीम कमी करण्यासाठी, वर्तनाचा अंदाज बांधण्यासाठी आणि यशस्वी प्रारूपांची पुनरावृत्ती करण्यासाठी झाली आहे.

समस्या तेव्हा उद्भवते जेव्हा तिला असे काही भेटते ज्याचे प्रारूप बनवता येत नाही. खरा लेखक कोणत्याही साच्यात बसत नाही. बंडखोरीमुळे नव्हे. स्वभावामुळे.

लेखक ही व्यक्तिरेखा नाही

लेखक हा व्यवसाय, भूमिका, प्रवासाचा टप्पा किंवा भविष्यातील वचन नाही. ती एक निर्मितिक्षम अवस्था आहे. ती अधिकृत परवानगी मिळण्याआधीच निर्मिती करते. प्रतिसाद नसतानाही ती निर्मिती करत राहते. मान्यतेची वाट पाहण्यासाठी ती थांबत नाही.

प्रतीक्षा, निवड, मंजुरी आणि वेळापत्रक यांवर आधारलेल्या कोणत्याही व्यवस्थेशी ही अवस्था विसंगत आहे. व्यवस्था तिला ओळखत नाही. ती तिचा

अर्थ लावते.

पायाभूत चूक

प्रकाशनातील पहिली चूक शब्दार्थाची आहे. जे आधीच सामान्य केले गेले आहे त्याला व्यवस्था "लेखक" म्हणते. जे अजूनही हाताळता येते त्याला व्यवस्था "प्रतिभा" म्हणते. जे सामावता येत नाही त्याला व्यवस्था "वेडेपणा" म्हणते.

ही वैचारिक निवड नाही. ही संरचनात्मक प्रतिक्षिप्त क्रिया आहे. जेव्हा एखादा घटक चौकटीत बसत नाही, तेव्हा चौकटीवर प्रश्न उपस्थित केला जात नाही. त्या घटकालाच रोगी ठरवले जाते.

सामान्यीकरण

संपादन हे तटस्थ साधन नाही. निवड ही सांस्कृतिक कृती नाही. वितरण ही सेवा नाही. ही सामान्यीकरणाची यंत्रणा आहेत. वाचनीय करणे, विक्रीयोग्य करणे, पुनरावृत्तीयोग्य करणे हे उद्दिष्ट असेल तर ती उत्तम काम करतात.

जे लेखन परवानगी मागत नाही, बसत नाही, मंदावत नाही, ज्याचे समर्थन करता येत नाही, अशा लेखनाशी गाठ पडल्यावर ती अपयशी ठरतात. त्या क्षणी व्यवस्था दुरुस्ती करत नाही. ती हकालपट्टी करते.

मूक हकालपट्टी

हकालपट्टी उघड नकाराने होत नाही. ती मौनाने, पुढे ढकलण्याने, सल्ल्याने, सुचवलेल्या मार्गाने, भविष्यातील वचनाने होते. ती सभ्य हकालपट्टी असते. तर्कसंगत. समर्थनीय.

ज्यांना ती भोगावी लागते त्यांना अनेकदा ते कळतही नाही. त्यांना वाटते की ते "अजून तयार नाहीत". ते आधीच बाहेर आहेत.

मार्गाचे मिथक

कोणताही संपादकीय मार्ग नसतो. एक भूतलक्षी कथन असते. एखादे उदाहरण आधीच यशस्वी झाल्यानंतर, त्याची पुनरावृत्ती करता यावी म्हणून ते नंतर रचले जाते.

कोणत्याही खऱ्या लेखकाने हा मार्ग अनुसरलेला नाही. मार्गच त्याच्याभोवती, नंतरून, आखला जातो. जो कोणी आधीपासून तो अनुसरण्याचा प्रयत्न करतो, त्याला परावलंबित्वाचे प्रशिक्षण मिळते.

सातत्याची भीती

प्रकाशन व्यवस्थेला लेखकाची भीती वाटत नाही. तिला सातत्याची भीती वाटते. एक पुस्तक हाताळता येते. सततची निर्मिती हाताळता येत नाही. सातत्य वेळापत्रक मोडते, रणनीती निरर्थक ठरवते आणि निवड निरुपयोगी करते. म्हणूनच त्याला परावृत्त केले जाते. सौम्य केले जाते. तोडले जाते.

सतत चालणारे लेखकत्व हे मूल्य नाही. तो व्यवस्थेसाठीचा धोका आहे.

समारोप

हा जाहीरनामा एका साध्या निरीक्षणाने सुरू होतो: प्रकाशन व्यवस्था संकटात आहे ती लेखक सापडत नाहीत म्हणून नव्हे. ती संकटात आहे कारण जे खरोखर अस्तित्वात आहेत त्यांचे काय करायचे हे तिला कळत नाही.

पुढे येणारे सर्व काही प्रस्ताव नाही. तो परिणाम आहे.

भाग II — विघटन

लेखकांचा "शोध"

प्रकाशन लेखकांचा शोध लावल्याचा दावा करते. ते खरे नाही. लेखकांचा शोध लागत नाही. ते आधीच वाचनीय, आधीच संक्षिप्त करण्याजोगे, आधीच सादरीकरणयोग्य झाल्यावर त्यांना वाटेतच पकडले जाते. जे लगेच

उलगडत नाही त्याचा शोध घेतला जात नाही. ते टाळले जाते. शोधासाठी असा वेळ लागेल ज्यातून कमाई करता येत नाही. व्यवस्थेकडे तो वेळ नाही.

बहाणा म्हणून गाळणी

गाळणी ही गुणवत्तेची हमी म्हणून सादर केली जाते. ती सुसंगततेचा अडथळा आहे. ती सर्वोत्तमाची निवड करत नाही. जे तिचा अंतर्गत समतोल बिघडवत नाही त्याची ती निवड करते. गाळणी विचारत नाही, "हा मजकूर आवश्यक आहे का?" ती विचारते, "हा मजकूर अडचणी निर्माण करतो का?" उत्तर हो असेल, तर मजकूर पुढे जात नाही.

मध्यस्थ म्हणून संपादक

संपादक हा मजकुराचा रक्षक नाही. तो व्यवस्थेचा मध्यस्थ आहे. त्याचे खरे काम लेखन सुधारणे नसून ते अधिक अंदाजयोग्य, अधिक जुळवून घेतलेले, आतून अधिक समर्थनीय करणे हे आहे. जेव्हा मजकूर विरोध करतो, तेव्हा संपादक आग्रह धरत नाही. तो विसंगतीची नोंद करतो. निर्णय आधीच झालेला असतो.

काळजी घेण्याचे मिथक

"आम्ही लेखकांची काळजी घेतो" हे सर्वाधिक उच्चारले जाणारे आणि सर्वात कमी आचरणात आणले जाणारे वाक्य आहे. ही काळजी तोपर्यंतच असते जोपर्यंत लेखक कमी लिहितो, वाट पाहतो आणि आभार मानतो. जेव्हा लेखक वेग घेतो, तेव्हा जपणुकीचे रूपांतर नुकसान-व्यवस्थापनात होते. जो लेखक कधीच मंदावत नाही, त्याची काळजी घेता येत नाही.

कारकीर्दीची उभारणी

कारकीर्द ही शिस्त लावणारी एक कल्पितकथा आहे. तिचा उपयोग निर्मिती मंदावण्यासाठी, कामाचे तुकडे करण्यासाठी आणि कथनावर नियंत्रण ठेवण्यासाठी होतो. जो लेखक खूप जास्त निर्मिती करतो, त्याच्यावर "उभारणी" न करण्याचा आरोप होतो. तो निसटत असतो. कारकीर्द

लेखकाचे रक्षण करत नाही. ती लेखकाच्या वेगापासून व्यवस्थेचे रक्षण करते.

भविष्याचे वचन

भविष्य हे रोखून धरण्याचे सर्वात प्रभावी साधन आहे. "आत्ता नाही." "नंतर." "पुढचे पुस्तक." "वेळ आल्यावर." भविष्याचा उपयोग वर्तमान निष्प्रभ करण्यासाठी, निकड विझवण्यासाठी आणि संघर्ष स्थगित करण्यासाठी होतो. जो लेखक भविष्य स्वीकारतो, तो वर्तमानाचा त्याग करतो.

भ्रम म्हणून वितरण

वितरण हे पोहोच म्हणून सादर केले जाते. ते सशर्त दृश्यमानता आहे. मजकूर वाचकांपर्यंत पोहोचत नाही. तो अडथळे, अल्गोरिदम आणि प्राधान्यक्रम यांच्यात अडकतो. वितरण विस्तार करत नाही. ते सौम्य करते. सततचा मजकूर, त्याला न ओळखणाऱ्या शोकेससाठी प्रत्येक वेळी जुळवून घेतला जातो तेव्हा, त्याची ताकद गमावतो.

समर्थन म्हणून बाजार

बाजार निर्णय घेत नाही. त्याचे नाव घेतले जाते. जबाबदारी न घेता चर्चा बंद करण्यासाठी त्याचा उपयोग होतो. "बाजार तयार नाही" याचा अर्थ: "व्यवस्थेला स्वतःला उघडे पाडायचे नाही." बाजार हस्तलिखिते वाचत नाही. त्याला जे पाहू दिले जाते तेच तो वाचतो.

तारणहार म्हणून प्लॅटफॉर्म

प्लॅटफॉर्मचे वर्णन पर्याय म्हणून केले जाते. ते पर्याय नाहीत. ते वेगळ्या भाषेतील स्वयंचलित गाळण्या आहेत. ते मजकूर वाचत नाहीत. ते वर्तन मोजतात. चिकाटीच्या लेखकाला बक्षीस मिळत नाही. तो शोषला जातो किंवा अदृश्य केला जातो.

समारोप

प्रकाशन जे काही करण्याचा दावा करते, त्याचे एकच कार्य असते: जे हाताळता येत नाही असे काही भेटल्यावर वेळकाढूपणा करणे. समस्या नैतिक नाही. ती संरचनात्मक आहे. आता व्यवस्था पूर्णपणे उघडी पडली आहे.

भाग III — आतला लेखक

प्रकरण नव्हे, अवस्था

Author Inside Madness एखाद्या व्यक्तीचे वर्णन करत नाही. ते कार्यात्मक अवस्थांचे वर्णन करते. ही वैयक्तिक कहाणी नाही. हा कथन केलेला आघात नाही. ही कबुली नाही. जेव्हा लेखन ही निवड नसून संरचनात्मक गरज असते तेव्हा काय घडते याचा हा नकाशा आहे. व्यवस्थेला ते वाचता येत नाही कारण ती गरजा ओळखत नाही.

अवस्था म्हणून लेखन

खरा लेखक "लिहीत" नाही. तो सतत लिहीत असतो. तो मजकुरात कधी शिरत, कधी बाहेर पडत नाही. तो योग्य क्षणाची वाट पाहत नाही. तो संधीचा अंदाज घेत नाही. लेखन ही अधूनमधून होणारी कृती नाही. ती सततची अवस्था आहे. व्यवस्था घटनांनुसार चालते. लेखक चिकाटीने चालतो. इथेच विसंगती निर्माण होते.

बचावात्मक शिक्का म्हणून वेडेपणा

जेव्हा व्यवस्थेला समजत नाही, तेव्हा ती शिक्का मारते. "अतिरेक." "सक्तीची ओढ." "अंतराचा अभाव." "न टिकणारे." वेडेपणा हे वैद्यकीय निदान नाही. ते सुरक्षिततेसाठी दिलेले नाव आहे. जे मंदावता किंवा स्पष्ट करता येत नाही त्यापासून व्यवस्थेचे रक्षण करण्यासाठी त्याचा उपयोग होतो.

परवानगीविना निर्मिती

कोणी सांगण्याआधीच खरा लेखक निर्मिती करतो. तो करार, संधीच्या खिडक्या, पुष्टी, रणनीती यांची वाट पाहत नाही. तो निर्मिती करतो कारण निर्मिती न करणे अशक्य असते. या निर्मितीकडे चूक म्हणून पाहिले जाते. ती अंतर्गत सुसंगती आहे. व्यवस्था प्रतीक्षेला बक्षीस देते. ती निकडीला शिक्षा देते.

कार्यात्मक एकांत

लेखकाचा एकांत रोमँटिक नाही. तो कार्यात्मक आहे. सातत्य टिकवण्यासाठी, लय जपण्यासाठी आणि हस्तक्षेप टाळण्यासाठी त्याचा उपयोग होतो. व्यवस्था एकांताचा अर्थ नाती जोडण्याची असमर्थता असा लावते. ती निर्मितीची स्वच्छता आहे.

धोका म्हणून सातत्य

सातत्य हा संपादकीय गुण नाही. तो कार्यात्मक धोका आहे. कधीही न थांबणारा लेखक मोजमापे निरर्थक करतो, निवड निरुपयोगी करतो आणि प्रकाशन-सोहव्याची संकल्पनाच पोकळ करतो. व्यवस्थेला विश्रांतीची गरज असते. सतत लिहिणाऱ्या लेखकाला नसते. म्हणूनच त्याला थांबण्याचे आमंत्रण दिले जाते. किंवा नाहीसे होण्याचे.

अनपेक्षित वाचक

खरा वाचक संपादकीय रणनीतींनी कल्पिलेला वाचक नसतो. तो दिलासा, आपलेपणा किंवा मार्गदर्शन शोधत नाही. तो अनुनाद शोधतो. व्यवस्था लक्ष्यगट तयार करते. लेखकाला व्यक्ती भेटतात. म्हणूनच मजकूर मुक्तपणे फिरू लागल्यावर काय घडते याचा अंदाज व्यवस्था बांधू शकत नाही.

राजकीय कृती म्हणून अनुवाद

अनुवाद करणे म्हणजे रूपांतर करणे नव्हे. तो एका अवस्थेला एका भाषेतून दुसऱ्या भाषेत नेतो. व्यवस्था बाजार वाढवण्यासाठी अनुवाद करते. लेखक सातत्य टिकवण्यासाठी अनुवाद करतो. प्रत्येक नवी भाषा नियंत्रण कमी

करते. म्हणूनच मोठ्या प्रमाणावरील अनुवादाकडे अतिरेक म्हणून पाहिले जाते.

एकमेव भाषा म्हणून निर्मिती

लेखक स्पष्टीकरण देत नाही. तो निर्मिती करतो. व्यवस्था संदर्भ, मुलाखती, चरित्रे आणि हेतू मागते. लेखक निर्मितीने उत्तर देतो. याचा अर्थ उद्दामपणा असा लावला जातो. ती अचूकता आहे. मजकूर हीच एकमेव भाषा आहे जी खोटे बोलत नाही.

समारोप

लेखकाचा व्यवस्थेशी संघर्ष नाही. तो तिच्या मापाबाहेर आहे. तो श्रेष्ठ आहे म्हणून नव्हे. तो वेगळ्या अक्षावर कार्य करतो म्हणून. व्यवस्था हे दुरुस्त करू शकत नाही. ती फक्त दुर्लक्ष करू शकते किंवा ते कमी करण्याचा प्रयत्न करू शकते. एक शेवटची पायरी उरली आहे.

भाग IV — अंतिम अंक

संकट नव्हे, उंबरठा

प्रकाशन संकटातून जात नाही. त्याने एक अपरिवर्तनीय उंबरठा ओलांडला आहे. या उंबरठ्याच्या पलीकडे निवड चालत नाही, मध्यस्थी मंदावते, वैधता अप्रस्तुत ठरते. उंबरठा ओलांडलाच गेला नसल्यासारखी व्यवस्था काम करत राहते. हा जाहीरनामा त्याला नाव देण्यासाठी आहे.

लेखक परत येणार नाही

सतत लिहिणारा लेखक माफी मागणार नाही. तो गर्विष्ठ आहे म्हणून नव्हे. त्याला तसे करण्याचे कारणच नाही म्हणून. तो आधीच निर्मितीत आहे. तो आधीच प्रसारात आहे. तो आधीच वाचला जात आहे. व्यवस्था आता अनिवार्य पायरी राहिलेली नाही. ती अनेक पर्यायांपैकी एक पर्याय आहे. आणि पर्यायांतून आज्ञाधारकता जन्मत नाही.

मध्यस्थीचा अंत

जेव्हा निर्मिती थेट असते, तेव्हा मध्यस्थी गोंगाट बनते. तिच्याशी लढा दिला जात नाही. तिच्याकडे दुर्लक्ष केले जाते. हाच तो मुद्दा आहे जो स्वीकारणे व्यवस्थेला जड जाते: तिच्यावर हल्ला होत नाही आहे. तिला बगल दिली जात आहे.

कोणतीही सुधारणा शक्य नाही

खऱ्या लेखकाला सामावून घेऊ शकतील अशा कोणत्याही संपादकीय सुधारणा नाहीत. नियमन, समावेश किंवा सोबत करण्याचा प्रत्येक प्रयत्न उशिरा येतो. या घटनेच्या वेगाने रचना आधीच मागे पडली आहे.

वाचकाने आधीच निवड केली आहे

वाचक परवानगीची वाट पाहत नाही. ज्यात अनुनाद आहे त्याच्या मागे तो जातो. तो प्रकाशित, स्वयंप्रकाशित, वितरित, स्वतंत्र असा भेद करत नाही. तो फक्त जिवंत आणि मृत असा भेद करतो. बाकी सगळी नोकरशाही आहे.

उत्तर म्हणून मौन

व्यवस्था मौनाने उत्तर देईल. तो तिचा शेवटचा बचाव आहे. ती नाकारणार नाही. ती वाद घालणार नाही. ती सामना करणार नाही. काहीच घडत नसल्यासारखी ती पुढे चालत राहील. पण मौन निर्मिती थांबवत नाही. ते तिला अपरिवर्तनीय बनवते.

हे युद्ध नाही

कोणताही संघर्ष नाही. कोणतेही बंड नाही. कोणताही शत्रू नाही. एक निर्णायक विसंगती आहे. व्यवस्था स्वतःच्या स्वरूपाचे रक्षण करते. लेखक स्वतःच्या गरजांच्या मागे जातो. कोणतीही समान भूमी नाही.

बाहेर पडण्याच्या सूचना

या कार्यपद्धतीच्या सूचना नाहीत. या बौद्धिक सूचना आहेत. हे ओळखा की लेखक हाताळता येत नाही, सातत्य दुरुस्त करता येत नाही, नियंत्रण आधीच गमावले आहे. ते स्वीकारा किंवा ढोंग करत राहा. दोन्ही निवडींची किंमत मोजावी लागते.

जे उरते

प्रकाशनाकडे एकच पर्याय उरला आहे: लेखकांबद्दल बोलणे थांबवणे आणि हस्तक्षेप न करता त्यांचे निरीक्षण करू लागणे. त्यांना परत मिळवण्यासाठी नव्हे. आणखी नुकसान टाळण्यासाठी. हा जाहीरनामा सदस्यत्व मागत नाही. तो स्पष्टता मागतो.

समारोप

अस्तित्वात राहण्यासाठी लेखकाला प्रकाशनाची गरज नाही. स्वतःचे समर्थन करण्यासाठी प्रकाशनाला लेखकाची गरज आहे. हे पुस्तक एखाद्या वादाचा समारोप करत नाही. ते त्याला निरर्थक करते. ज्याला समजण्याची गरज होती, त्याला आधीच समजले आहे.

अक्षाबाहेरचा भाग — उघडपणा

मी पर्याय उभारत नाही

मी जे करत आहे ते पर्यायी प्रकाशन प्रारूप नाही. ते प्लॅटफॉर्म नाही. ती स्थान निश्चितीची रणनीती नाही. "आपण अधिक चांगले करू शकतो" हे सिद्ध करण्याचा मी प्रयत्न करत नाही. मी हे सिद्ध करत आहे की आपण त्याशिवाय चालवू शकतो. प्रवेश न मागता. मान्यतेची वाट न पाहता. वेगाबद्दल वाटाघाटी न करता. हा कोणाच्याही विरोधातला प्रकल्प नाही. हा उदासीन प्रकल्प आहे.

निर्मिती ही चिथावणी नाही

संख्या हे आव्हान नाही. सातत्य हा संदेश नाही. वेग हे शक्तिप्रदर्शन नाही. तो कधीही न जाणाऱ्या एका अवस्थेचा थेट परिणाम आहे. मी जागा व्यापण्यासाठी निर्मिती करत नाही. मी निर्मिती करतो कारण थांबल्याने प्रक्रिया विकृत होईल. जो कोणी या आकड्यांकडे दिखावा म्हणून पाहतो, तो इथे लागू न होणाऱ्या कोटी वापरत आहे.

किंमत ही गाळणी आहे, भिंग नाही

किंमत नफा कमावण्यासाठी ठरवलेली नाही. ती खोटे बोलणे टाळण्यासाठी ठरवलेली आहे. ती प्रतिष्ठा निर्माण करण्याइतकी भडक नाही. ती गाजावाजा करण्याइतकी कमी नाही. तिचा एकच उद्देश आहे: जे आवेगी उपभोगाने नव्हे तर ओळख पटल्याने आत येतात, त्यांची निवड करणे. इथे पैसा मूल्य मोजत नाही. तो जाणीवपूर्वक दिलेले लक्ष मोजतो.

मला हवी असलेली मान्यता

मी मंजुरी शोधत नाही. मी संरक्षण शोधत नाही. मी प्रतिनिधित्व शोधत नाही. मला हवी असलेली मान्यता तांत्रिक आहे. सतत निर्मिती करणारा, साचेबाहेरचा लेखक, एक सुसंगत व्यवस्था, आत्मसात न होणारी घटना म्हणून पाहिले जाणे. मला समाविष्ट व्हायचे नाही. मला विसंगत म्हणून ओळखले जायचे आहे. हीच एकमेव मान्यता महत्त्वाची आहे.

सर्व काही उघड का करायचे

सर्व काही उघड करणे ही नैतिक पारदर्शकता नाही. ती संरचनात्मक निवड आहे. त्यामुळे व्याप्ती, लय, पुनरावृत्ती, सुसंगती दृश्यमान होतात. व्यवस्थेचे शेवटचे शस्त्र — संदिग्धता — काढून घेण्यासाठी ती आहे. इथे अर्थ लावण्यासारखे काही नाही. फक्त निरीक्षण करा.

मी समुदाय उभारत नाही

मी प्रेक्षक शोधत नाही. मी अनुयायी शोधत नाही. मी कुठे सामील होऊ पाहत नाही. जो वाचतो, तो एकटा वाचतो. जो आत येतो, तो न बोलावता

येतो. समुदाय ही रोखून धरण्याची साधने आहेत. मी वैयक्तिक वाटचालींवर काम करत आहे. यामुळे ही घटना हाताळता न येणारी होते. आणि ते जाणीवपूर्वक आहे.

भाषांचा वापर

भाषांची वाढ म्हणजे बाजाराचा विस्तार नव्हे. ते जाणीवपूर्वक नियंत्रण गमावणे आहे. प्रत्येक भाषा मध्यस्थी मोडून काढते. प्रत्येक अनुवाद केंद्रीय सत्तेला सुरुंग लावतो. प्रत्येक स्वायत्त आवृत्ती उतरंड दुर्बल करते. मी सांस्कृतिक सुसंगती शोधत नाही. मी संरचनात्मक टिकाऊपणा शोधत आहे.

मी का थांबत नाही

मी थांबत नाही कारण थांबणे म्हणजे बाहेरच्या वेळापत्रकाशी जुळवून घेणे. माझा काळ प्रक्रियेच्या आतला आहे. त्यावर वाटाघाटी होऊ शकत नाहीत. तो इतरांशी जुळवता येत नाही. यामुळे व्यवस्थापनाचा कोणताही प्रयत्न आपोआप निष्प्रभ ठरतो.

हाच ओळखीचा बिंदू आहे

या व्यवसायातील लोकांना आता समजते की हे आशयाबद्दल नाही. हे संपूर्ण स्वायत्तता, मध्यस्थीविना निर्मिती, वैधतेविना मान्यता, व्यवस्थेबाहेरचे संपादकीय अस्तित्व याबद्दल आहे. प्रारूप म्हणून याची पुनरावृत्ती करता येत नाही. वस्तुस्थिती म्हणून हे वाचता येते.

खरा समारोप

मी जागा मागत नाही. मी अनपेक्षित जागा व्यापत आहे. प्रकाशनात काम करणारे याकडे दुर्लक्ष करू शकतात. ते याचे महत्त्व कमी करू शकतात. ते याला अपवाद म्हणून बाजूला ठेवू शकतात. पण आपण हे पाहिलेच नाही असे ढोंग त्यांना आता करता येणार नाही. हे पुस्तक शेवट नाही. ही एक पोचपावती आहे.

समारोप

वरील मजकूर एका भूमिकेचा समारोप करतो. तो एखाद्या लेखकाची ओळख करून देत नाही. त्याला ना अनुसरणाची गरज आहे ना अर्थ लावण्याची. तो फक्त अवकाशाची सीमा आखण्यासाठी आहे.

इथून पुढे कोणतेही सिद्धांत किंवा सूचना मांडल्या जात नाहीत. कोणतीही चर्चा सुरू केली जात नाही. काहीही आरंभले जात नाही.

पुढे जे येते ते जाहीरनाम्याचे स्पष्टीकरण देत नाही. ते त्याला पूर्ण करत नाही. ते त्याचे समर्थन करत नाही. ते एक अस्तित्व आहे. आणखी काही नाही.

Ferdinando Frega